

Đêm Hà Nội

Buổi tối trời Hà Nội mưa nhỏ nhưng không oi như mọi ngày, từng giọt mưa rất thưa rơi xuống mà không đủ làm ướt mặt đường. Phóng xe lang thang trên đường, có khi thật nhanh để cho mưa từng giọt lất phất rơi nhiều hơn trên mặt rồi sau đó lại nhớ tới D, nhớ những con đường vắng vẻ, những con kênh và bầu không khí mát lạnh nơi xa. Thời gian trôi thật nhanh. Cũng những con đường này, cũng cảm giác này nhưng có thật nhiều thứ đã xa, quá xa ... Nỗi nhớ kỳ lạ thật, nó chẳng cố định ở đâu mà cứ nhảy từ nơi này đến nơi khác, gộp nhặt chút ít rồi sau đó lại quay về chỗ cũ - không gian cứ liên tục thay đổi nhưng thời gian như đang quay ngược lại, từ tốn, đều đặn nhưng mỗi bước thời gian quay ngược như mở ra thật nhiều, thật nhiều ...

Hà Nội với người vẫn thế, đôi khi hờ hững nhưng vẫn thân thiết lắm mỗi khi về đêm. Mỗi lần người ngắm HN là như đang ngắm hồn mình phản chiếu lên màn đêm tĩnh lặng, lên những con phố tưởng như rất quen vào ban ngày nhưng lại vô cùng mới mẻ, lạ lẫm vào ban đêm, lên cả những làn gió như những hơi thở của đêm khi nhẹ nhàng mơn man khi cuộn xoáy. Hà Nội đó, cũng như người, cũng có khi vừa dữ dội vừa bình yên, khi rộng và sâu như muốn ôm tất cả vào lòng, khi thì thu lại, đơn độc, lạ lẫm và băng giá.

Hắn hay đi lang thang, và bây giờ vẫn thế. Xe đi lúc nhanh, lúc chậm nhưng thật ít khi xe đi trên những con đường to, mới và đẹp. Thay vào đó là những con phố cũ kỹ, ngoằn ngoèo. Góc phố này hắn đã một lần uống rượu với cậu bạn thân khi nó thất tình. Con đường kia, đường Láng, bụi bặm và xa tít, nơi người đã bao lần dừng xe vì một cốc mía đá hay một hàng truyện cũ bày trên vỉa hè. Đoạn đường này, xưa đi tắt qua 1 đường men con kênh nhỏ rồi mới vòng qua rạp Đống Đa thật là buồn cười, cứ đi một đoạn lại có một cái nắp cống nằm giữa đường, nhớ ngày xưa 2 đứa đạp xe cổ chèn nhau vào từng cái nắp cống một.

Đã định quay xe về nhà mà không hiểu sao người lại tiếp tục, phóng xe như đi trong nỗi nhớ. Đoạn đường này, chỗ này đây - gần đối diện với chùa Bộc - là nơi hắn đã từng say rượu lần đầu tiên và duy nhất (cho tới nay) để rồi phải dựng xe vào đó. Tiếp theo là con đường nhỏ và vắng vẻ trong khu tập thể, nơi mấy đứa khoác tay đi bộ trong một đêm trốn bố mẹ đi ngủ ở nhà bạn, chẳng nhớ người đi hay rượu đi nữa. Đoạn đường này đây, khi 2 thằng lần đầu tiên chứng kiến cảnh đua xe máy bất đắc dĩ và cũng lần đầu tiên có một giấc ngủ đêm, đầu thật ngán, trên yên xe máy. Rồi đây là quán Karaoke mà mấy đứa phải chuồn thật nhanh khi vừa bước vào đã nhìn thấy giữa phòng một chiếc bàn thấp xung quanh là mấy cô gái - ánh mắt lơ đãng, mặt thì hốc hác, xác xơ cùng những cái ống điều để bên ...

Đến con dốc đầu phố, hắn phóng xe chậm lại, chạy từ từ như muốn nhớ lại cảm giác khi đi bộ từ từ, một mình giữa con đường vắng, rộng thênh thang với 2 hàng cây cao vút 2 bên. Đơn độc nhưng thật hiên ngang, cây cao nhưng người không thấy bé, đêm thật tĩnh lặng, gió lạnh rít qua từng kẽ lá, bước chân người vẫn đi, chậm rãi và bình thản. Người như đang đi xuyên qua đêm, qua cả không gian bao la và sâu thẳm, qua bức tường thời gian như đang ngừng trôi.

Đến ngã tư, nơi có quán phở đêm mà hắn hay dừng chân ghé qua có khi chỉ để bớt thấy đêm dài, có khi chỉ để bóc một gói quà sinh nhật. Một vài bóng người đạp xe đồ dài rồi ngán dần và mất hút khi lướt qua ánh đèn vàng đầu đường. Người đưa bún hay bánh phở, người lên đường mua rau chợ sớm hay người vội ra bến xe cho kịp mua hoa quả tươi đem từ biên giới cho một ngày ngời vĩa hè hay rong ruổi bán hàng trên khắp đường phố HN? Họ như những nhịp đập của đêm HN, tạo nên sự sống và vẻ đẹp cho HN. Một vẻ đẹp không có trong những bài thơ, trong lời của những bài hát về HN. Một vẻ đẹp có thể xoa dịu mọi nỗi đau của những tâm hồn lang thang trong đêm HN. Người không còn là một bóng đơn lẻ trong lòng HN, cũng chẳng phải người đang hoà vào ngọn gió, mùi hương cỏ cây, mà người thực sự đang tìm được

mình, đang hoà với trái tim tràn đầy tình yêu nhưng thật dũng cảm, dám đi tới tận cùng những nẻo đường xa nhất cho dù có phải đi một mình.